

ผลการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชา การบริการอาหารและเครื่องดื่มของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
The Effect of Using Peer-Assisted Learning Management on Food
and Beverage Service for First Year Vocational Certificate Students

เพ็ญนภา อาวาสาร^{1*}, วชรี แซงบุญเรือง², นิราศ จันทรจิตร³

Pennapa Awasan^{1*}, Watcharee Sangboonraung², Nirat Nirat Jantharajit³

^{1*, 2, 3} สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม

^{1*, 2, 3} Curriculum and Instruction, Faculty of Educations, Nakhon Phanom University

*Corresponding author; E-mail: 656150710084@npu.ac.th

Received 1 July 2024 Revised 9 December 2024

Accepted 6 December 2024 Available online 23 December 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม เปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 3) ศึกษาความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษา เลิงนกทา อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้อง 40 คน วิธีการได้มาของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีจำนวน 3 ฉบับ คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ค่าที แบบไม่เป็นอิสระ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนในรายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ในรายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 3) ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในรายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ความพึงพอใจ

ABSTRACT

This research aims to: 1) Comparison of academic achievement of first year vocational certificate students in hotel management who studied using peer-assisted learning before and after studying. 2) Compare the academic achievement of first-year vocational certificate students majoring in Hotel Management who learn through peer-assisted learning against the 80% criterion. 3) Study the satisfaction of first-year vocational certificate students majoring in Hotel Management with peer-assisted learning. The sample group consists of first-year vocational certificate students majoring in Hotel Management from Loeng Nok Tha Vocational College, Yasothon Province, in the academic year 2023, totaling 40 students in one class. The sample was obtained using cluster sampling. The research instruments used were three sets: 1) Peer-assisted learning lesson plans, 2) Learning achievement tests, and 3) Satisfaction questionnaires. The statistics used include percentage, mean, standard deviation, and hypothesis testing using a dependent t-test samples.

The research findings are as follows: 1) The post-learning academic achievement in the Food and Beverage Service course of first-year vocational certificate students majoring in Hotel Management was significantly higher than the pre-learning achievement at the .01 level. 2) The post-learning academic achievement in the Food and Beverage Service course of first-year vocational certificate students majoring in Hotel Management was higher than the pre-learning achievement and exceeded the 80% criterion. 3) The overall satisfaction with peer-assisted learning in the Food and Beverage Service course of first-year vocational certificate students majoring in Hotel Management was at a high level.

Keywords: Peer-assisted learning, academic achievement, satisfaction

บทนำ

ปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมและสังคมมนุษย์ อันเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ส่งผลให้มีการปรับปรุงกลไกและพัฒนาคุณภาพการศึกษา ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 พ.ศ. 2566-2570 จึงได้มุ่งเตรียมเด็กและเยาวชนให้มีพื้นฐานจิตใจที่ตรงตาม มีจิตสำนึกและพร้อมทั้งมีสมรรถนะ ทักษะความรู้พื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิต อันจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2566) กระบวนการเรียนและบูรณาการตามความเหมาะสมของ แต่ละระดับการศึกษาต่าง ๆ รวมทั้งความรู้ทักษะในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่าง มีความสุข ครูซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้สอน ผู้จัดการศึกษาจะต้องเป็นผู้ออกแบบกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบต่าง ๆ ให้เหมาะสมและเปลี่ยนแปลงบทบาท จากเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้เพียงอย่างเดียว เป็นผู้ชี้แนะผู้ช่วยเหลือ ส่งเสริมและสนับสนุนผู้เรียนในการแสวงหาความรู้ จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ (สุภาวดี ชัยเลิศ และคณะ, 2553)

การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 กลุ่มสาขาวิชาชีพการโรงแรม จึงยึดหลักการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ความสำคัญในเรื่อง การจัดการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง สามารถจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบที่ผู้เรียนสนใจและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในความสัมพันธ์วิชาชีพ ในการวางแผนแก้ไขปัญหาและการจัดการทรัพยากรในการดำเนินงานได้อย่างเหมาะสม มีส่วนร่วมในการพัฒนา วิชาการ ริเริ่มสิ่งใหม่ มีความรับผิดชอบตนเอง ผู้อื่นและหมู่คณะ เป็นอิสระในการปฏิบัติงานที่ซับซ้อนหรือ จัดการงานอื่นมีส่วนร่วมที่เกี่ยวกับการวางแผน การประสานงานและการประเมินผล รวมทั้งมีคุณธรรมจริยธรรม ที่เหมาะสม (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2558)

ปัญหาของการจัดการเรียนการสอนในภาพรวมของประเทศไทยโดยทั่วไปผลการเรียนเด็กยังต้องปรับปรุง ด้านความรู้ความสามารถในการแก้ปัญหา การใช้ภาษาในการสื่อสาร การนำความรู้ทางคณิตศาสตร์ การจัดการกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนไม่มีโอกาสเลือกเรียนตามความสนใจหรือ ความถนัดของตนเอง รวมไปถึงการไม่รับโอกาสที่จะใช้วิธีการหรือทักษะกระบวนการต่าง ๆ มาแก้ปัญหาด้วยตนเอง เด็กไม่มีโอกาสในการคิด ไม่สามารถวิเคราะห์ปัญหาและไม่รู้จักเลือกใช้ข้อมูลที่ถูกต้อง ครูในยุคปฏิรูปจะต้องเปลี่ยน แนวคิดในเรื่องการจัดการเรียนการสอนจากการที่ตัวครูเป็นศูนย์กลางมาเน้นที่ตัวผู้เรียน โดยครูจะต้องเปลี่ยน บทบาทจากการเป็นผู้สอนมาเป็นบทบาทผู้ที่เอื้ออำนวยความสะดวกการเรียนรู้เป็นผู้ให้คำปรึกษาโดยสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้รู้จัก คิดวิเคราะห์ ลงมือทำเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ด้วยตนเอง (Self-Directed learning) เพื่อจะได้รู้จักตนเอง เข้าใจตนเองมากขึ้น ซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ที่แท้จริง (ลัดดา ภูเกียรติ, 2544)

จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในกลุ่มสาขาวิชาการโรงแรมตามหลักประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา สังกัดสำนักการอาชีวศึกษาเอกชน เป็นการจัดการเรียน การสอนที่มีทั้งเนื้อหาวิชาการ และการฝึกปฏิบัติ ทางวิทยาลัยพบว่าช่วงปีการศึกษา 2564-2565 ปรากฏ ว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น ชั้นปีที่ 1 มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการจัดการงานบริการอาหาร และเครื่องดื่ม รหัสวิชา 20701 – 2005 ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ โดยในปีการศึกษา 2565 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ เท่ากับ 75.46 และในปีการ 2565 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละเท่า 71.25 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ ร้อยละ 80 ซึ่งยังไม่บรรลุเป้าหมายเนื่องจากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในด้านความสามารถทางการคิดวิเคราะห์ยังต้อง ปรับปรุงแก้ไขสาเหตุอาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้มากกว่า เป็นผู้ชี้แนะวิธีการหาความรู้การวัดผลใช้ข้อสอบที่วัดเฉพาะความจำ เน้นการท่องจำได้ถูกต้องให้ผู้เรียน ใช้กระบวนการคิดวิเคราะห์และกระบวนการแก้ปัญหาทำให้นักเรียนขาดทักษะการคิดวิเคราะห์ (วิทยาลัย อาชีวศึกษาเลิงนกทา, 2565)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ซึ่งเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ยึดหลักให้ผู้เรียนช่วยกันเรียนรู้ โดยพึ่งพากัน มีปฏิสัมพันธ์กัน อย่างใกล้ชิด ใช้ทักษะทางสังคมในการทำงานร่วมกันมีสังคม ร่วมกันและพึ่งพาอาศัยกันจนประสบผลสำเร็จ ครูผู้สอนจะต้องช่วยกันพัฒนา ศักยภาพในด้านการเรียนการสอนปรับปรุงพัฒนาวิธีการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียน รวมทั้งการบูรณาการ เรียนการสอนให้สอดคล้องกับการฝึกทักษะการทำงาน แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เข้าไปในเนื้อหา สารการเรียนรู้ ซึ่งจะส่งผลให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นคนเก่ง มีความสุข รู้จักการวางแผน การตัดสินใจในแก้ปัญหาได้อย่างรอบคอบและที่สำคัญ คือสามารถดำรงตนอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ได้อย่างมีความสุข และเป็นวิธีการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ ร่วมมือกันเรียนรู้อย่างจริงจังซึ่งจะส่งเสริมประสิทธิภาพ

ด้านการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดีและการสอนที่เน้นทักษะการทำงานปฏิบัติจริงแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันแลกเปลี่ยนความรู้และพัฒนาความคิดและการดำเนินชีวิตในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม

ทบทวนวรรณกรรม

รูปแบบการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ความหมายการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน(Peer Assist) เป็นแนวความคิดที่เริ่มเป็นครั้งแรกในยุคของการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมในประเทศอังกฤษ จากบันทึกของ Quintilian ในหนังสือ Institution Oratoria (1920) ได้กล่าวถึงแนวคิดว่าเป็นการเรียนที่จัดให้ผู้ที่ย่อยกว่า เรียนบทเรียนจากผู้เรียนรุ่นพี่ และต่อมาในยุคการปฏิวัติอุตสาหกรรมของประเทศอังกฤษ ในตอนปลายศตวรรษที่ 18 เกิดสถานการณ์ขาดแคลนผู้สอน เนื่องจากในห้องเรียนห้องหนึ่ง ๆ มีผู้เรียนเป็นร้อยต่อผู้สอนหนึ่งคน หนังสือเรียน วัสดุอุปกรณ์มีจำกัด จึงได้จัดทีมฝึกผู้เรียนที่มีอายุสูงกว่าไปช่วยสอนและฝึกผู้เรียน ที่มีอายุน้อยกว่า Lancaster, cited in Paolitto (1976) อ้างมาจาก ศิวินิต อรรถวุฒิกุล, 2551) และเนื่องจากเขาเห็นว่าทำให้เพื่อนช่วยมีประโยชน์ในด้านวิชาการต่อผู้เรียนทั้งสองฝ่าย อีกทั้ง วิธีการเรียนการสอนเช่นนี้ เป็นลักษณะหนึ่งของการปกครองระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 เป็นต้นมา วิธีการสอนโดยเพื่อนช่วยเพื่อนหรือเพื่อนช่วยสอน (Peer Assist) ถูกพัฒนาและนำมาปรับใช้ในลักษณะที่แตกต่างกันไปตามจุดมุ่งหมายและวิธีการ

Tindall & Grey (1985) ได้กล่าวถึงเพื่อนช่วยเพื่อน คือผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมให้มีหน้าที่ ช่วยเอื้ออำนวยให้กลุ่มมีการพูดคุย อภิปราย ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือในกลุ่มและช่วยเหลือส่งเสริม ให้สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งเพื่อนผู้ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเพื่อนต้องมีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะ พื้นฐานในการเป็นที่ปรึกษา ควรได้เรียนรู้ทักษะการสื่อสารการสร้างสัมพันธภาพ เข้าใจความรู้ และ ความต้องการของสมาชิกในกลุ่ม เพื่อสร้างกำลังใจแก่เพื่อนผู้รับความช่วยเหลือในกลุ่มได้เกิดการ พัฒนาตนเองและใช้ศักยภาพที่มีอยู่ในการช่วยตนเอง

Cowie & Sharp (1996) ได้กล่าวว่า การใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็น กระบวนการที่กลุ่มวัยใกล้เคียงกัน มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ช่วยเหลือ สนับสนุนและทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน เพื่อนผู้ให้การ ช่วยเหลือเต็มใจในการให้เวลาเพื่อเป็นผู้ฟัง และผู้ช่วยเหลือ ในช่วง เวลาวิกฤติที่ผู้เชี่ยวชาญในการช่วยเหลือ ไม่สามารถช่วยได้ นอกจากนี้เพื่อนผู้ให้การช่วยเหลือเป็นผู้ที่มีความ ใส่ใจอย่างซื่อสัตย์เพื่อนที่ประสบปัญหาทันท่วงทีเพื่อช่วยเหลือและให้คำแนะนำต่อไป

กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นแนวคิดที่เปิดโอกาสให้นักศึกษามีโอกาสได้เรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการกระจายบทบาทการสอนครูไปสู่ผู้เรียนนับว่าเป็นวิธีการที่ยึดนักเรียนเป็นสำคัญ วิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนนี้ได้รับความสนใจจากนักการศึกษาเป็นจำนวนมากเนื่องจาก วิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการที่ครูสอนพยายามเข้าถึงความต้องการของนักเรียนแต่ละคน เป็นแนวคิดที่ส่งเสริมและโน้มน้าวให้เด็กนักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อสมาชิกภายในกลุ่ม วิธีการสอนดังกล่าวนี้ ครูผู้สอนต้องมีการวางแผนไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นการเตรียมนักเรียนให้เข้าใจบทบาทและหน้าที่ของตนได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ยังสามารถเปลี่ยนบทบาทครูและนักเรียนอีกด้วย เป็นการฝึกให้นักเรียนกล้าแสดงออกทางความคิดมากขึ้น นับได้ว่าเป็นการพัฒนาความคิด การเรียนรู้ของเด็กนักเรียน (พิกุล ภูมิแสน, 2550)

รูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

นักการศึกษาหลายท่านได้ประมวลการสอนที่มีแนวคิดจากวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้มากมาย มีรายละเอียดดังนี้

Miller, Barbetta and Heron (1994) ได้กล่าวถึง รูปแบบวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้หลายรูปแบบดังนี้

1. การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Class wide-Peer Tutoring) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทั้งสองคนที่จับคู่กันมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนทั้งสองสลับบทบาทเป็น ทั้งนักเรียนผู้สอนที่คอยถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนและผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอน
2. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-Age Peer Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน โดยให้ผู้เรียนที่มีระดับอายุสูงกว่าทำหน้าที่เป็นผู้สอนและ ให้ความรู้ ซึ่งผู้เรียนทั้งสองคนไม่จำเป็นต้องมีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกันมาก
3. การสอนโดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าเลือกจับคู่กับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าด้วยความสมัครใจของตนเอง แล้วทำหน้าที่สอนในเรื่องที่ตนมีความสนใจ มีความถนัดและมีทักษะที่ดี
4. การสอนโดยบุคคลที่บ้าน (Home-Based Tutoring) เป็นการสอนที่ให้บุคคลที่บ้านของ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสอน ให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาความรู้ความสามารถแก่บุตรหลาน ของตนระหว่างที่บุตรหลานอยู่ที่บ้าน

รูปแบบวิธีการสอนโดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน “เพื่อนช่วยเพื่อน” (Peer Assist) มีพื้นฐานจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางด้านสังคม และลัทธิ สร้างสรรค์นิยม (Social Learning Theory and Constructivism) ของ Bandura (1971) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมและตัวผู้เรียนมีความสำคัญเท่า ๆ กัน คนเรามีปฏิสัมพันธ์ (Interact) กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่ รอบ ๆ ตัวเราอยู่เสมอการเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม ซึ่งทั้งผู้เรียนและ สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันพฤติกรรมของคนเราส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational Learning) หรือการเลียนแบบจากตัวแบบ (Modeling) โดยนำสิ่งที่สังเกตเก็บไว้ในความจำแล้วนำมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ นอกจาก Bandura ให้ความสำคัญต่อการรู้คิด เพราะ การรับมาซึ่งการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางพุทธิปัญญา (Cognitive Processes) ซึ่งการจัดการ เรียนรู้โดยนำเอาเทคนิค “เพื่อนช่วยเพื่อน” มาใช้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าจับคู่กับผู้ที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าแล้วให้ช่วยกัน ถ่ายทอดความรู้ให้แก่กัน ได้มีโอกาสเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

มีการเสริมแรงทางบวก ให้ข้อมูลย้อนกลับ และมีการจัดแข่งขันให้รางวัล เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียน เป็นการกระจายบทบาท การสอนจากผู้สอนไปสู่ผู้เรียน และส่งเสริมในเรื่องกระบวนการกลุ่ม ให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนแบบ ร่วมมือ (Collaborative Learning) และผู้ที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือก็จะรู้สึกภาคภูมิใจ รู้สึกว่าตนเอง ได้รับความสำเร็จในการเรียน เนื่องจากมีโอกาสได้ทำประโยชน์ให้กับเพื่อน ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนได้อีกด้วย (จีเรียง บุญสม, 2543 : อ้างมาจาก ศิวนิต อรรถวุฒิกุล, 2551)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พวงผกา คันธรัตน์ (2541) ได้ให้ความหมายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถของบุคคล ที่ได้เรียนรู้ในสิ่งที่ได้รับการฝึกอบรม สั่งสอน ซึ่งประกอบไปด้วยสิ่งสำคัญอย่างน้อย 3 องค์ประกอบ คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านสมรรถภาพสมอง ดังนั้นถือว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลผลิตที่สำคัญของการเรียนการสอน การทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นกิจกรรมหลักอย่างหนึ่งของครูผู้สอน

ไพโรจน์ คะเชนทร์ (2556) ให้คำจำกัดความผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า คือคุณลักษณะรวมถึงความรู้ ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน หรือ มวลประสบการณ์ทั้งปวงที่บุคคลได้รับจากการเรียนการสอน ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่าง ๆ ของสมรรถภาพทางสมอง ซึ่งมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถสมองของบุคคลว่าเรียนแล้วรู้อะไรบ้าง และมีความสามารถด้านใด มากน้อยเท่าไร ตลอดจนผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนการฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ ทั้งในโรงเรียน ที่บ้าน และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ รวมทั้งความรู้สึกค่านิยม จริยธรรมต่าง ๆ ก็เป็นผลมาจากการฝึกฝนด้วย

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2548) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ที่สำคัญใน การเรียนการสอน ได้แก่ 1) แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ตามแนวคิดของแอทคิฟสัน อธิบายถึงในสถานการณ์หนึ่งผู้ที่ มีแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ จะมีความพยายามที่ จะทำงานนั้นให้สำเร็จ โดยเปรียบเทียบกับมาตรฐาน ถ้าผลงานสูงกว่าหรือเท่าเกณฑ์มาตรฐาน ก็ ถือว่าประสบผลสำเร็จตามความคิดเขาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะขึ้นอยู่กับ 3 องค์ประกอบ คือ (1.1) ความคาดหวัง หมายถึง การคาดหวังหน้าถึงผลการกระทำของตนเองที่มีแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์สูงจะ คาดล่วงหน้าถึงความสำเร็จ ของงาน (1.2) สิ่งล่อใจ คือ ความพึงพอใจที่ได้รับจากการทำงาน (1.3) แรงจูงใจจากความพึงพอใจในการแสวงหา ความสุขและหลีกเลี่ยงความผิดหวัง คนเรากระทำการ ใดก็ ย่อมหวังได้รับความสุขความพอใจกับการกระทำ ต้องการความสำเร็จและกลัวความล้มเหลว 2) แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ กล่าวถึง แรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ เป็นความต้องการที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ ถือว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ และมีอิทธิพล ต่อ ความสำเร็จของส่วนตัว และศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์กับพื้นฐานทางวัฒนธรรม ของสังคม และการอบรมเลี้ยงดู รวมทั้งผล ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อสังคมด้วย เขามีความคิดว่าการอบรมเลี้ยงดูและวัฒนธรรมของสังคมที่เน้น ความสำเร็จ คือที่มาของสังคมที่ประสบความสำเร็จ ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรม ในสังคมที่เห็นความสำเร็จ จะทำให้ พ่อแม่อบรมเลี้ยงดู นักเรียน โดยเน้นความสำเร็จตามปี สถาบันของสังคม พ่อแม่จะพยายามฝึกให้เด็กช่วยตัวเอง ฝึกการ คิดแก้ปัญหา และให้การเสริมแรงพฤติกรรมที่มุ่งความสำเร็จ ในการเรียนและการทำงาน การอบรม เลี้ยงดูจะพัฒนาให้เด็กเติบโตเป็นคนที่ต้องการความสำเร็จ มีแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์ด้วย

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการวัดดูว่า นักเรียนมีพฤติกรรมต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใด เป็นการตรวจสอบการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ของสมรรถภาพทางสมอง ซึ่งเป็นผลจากการฝึกฝนหรืออบรมในช่วงที่ผ่านมา

บุญชม ศรีสะอาด (2545) ได้กล่าวว่าแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ใน เนื้อหาสาระและตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอนนั้น โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ใน วิชาต่าง ๆ ที่โรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาต่างๆ อาจจำแนกออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) แบบทดสอบที่สร้างขึ้น ตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เมื่อนำแบบทดสอบเอาไป Try Out และมีคะแนนจุดตัดหรือ คะแนนสำหรับตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์ เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่ง สร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนกผู้สอบตามความเก่งอ่อน ผู้สอบตามความเก่งอ่อนได้ดี เป็นหัวใจสำคัญของ แบบทดสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอนอาศัยคะแนนมาตรฐานซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถ ให้ความหมายแสดงถึงสถานภาพความสามารถของบุคคลเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่นๆ ที่ใช้กลุ่มเปรียบเทียบ

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถของบุคคลซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนนั้น ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เป็นแบบทดสอบอิงเกณฑ์และเป็นแบบทดสอบ ของครูแนวคิดและทฤษฎีที่เป็นแนวทางในการสร้างแบบ

ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แนวความคิดในการวัดที่นิยม ได้แก่ การเขียนข้อสอบวัดตามการจัดประเภทจุดมุ่งหมายของการศึกษาด้านพุทธิพิสัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนดำเนินการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย One Group Pretest - Posttest Design (Fitz-Gibbon, 1987 : 113)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 80 คน จำนวน 2 กลุ่มเรียน โดยแต่ละห้องเรียนมีการจัดการเรียนการสอนแบบละความสามารถทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม กลุ่มเรียนที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม โดยใช้กลุ่มเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 4 แผน ได้แก่

แผนที่ 1 เรื่อง การแบ่งสายงานความรับผิดชอบในงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 4 คาบ

แผนที่ 2 ชนิดของการบริการ จำนวน 4 คาบ

แผนที่ 3 ความรู้เกี่ยวกับเครื่องดื่ม จำนวน 4 คาบ

แผนที่ 4 ขั้นตอนการบริการลูกค้า จำนวน 4 คาบ

โดยนำแผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความถูกต้อง นำแล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบพิจารณาความถูกต้องและความสอดคล้องของเนื้อหา (Content Validity) แล้วมาคำนวณหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) จะมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (สมนึก ภัททิยธนี, 2567) และค่า IOC ของแผนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีค่า IOC อยู่ระหว่าง .60-1.00

1.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาการจัดการงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม แบบปรนัย จำนวน 30 ข้อ นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยมีเกณฑ์ในการกำหนดคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แต่ละท่าน ดังต่อไปนี้ (สมนึก ภัททิยธนี, 2567 : 218)

+1 หมายถึง ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง ข้อคำถามไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

แล้วนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ผ่านการตรวจสอบแก้ไขและปรับปรุงแล้ว จำนวน 40 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 40 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้นนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้และวิเคราะห์ค่าความยากง่าย (p) แล้วคัดเลือกค่าความยากง่ายที่มีค่าตั้งแต่ .20-.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) คัดเลือกค่าความยากง่ายที่มีค่าตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ข้อสอบมีค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง .23-.70 และข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง .20-.72 แล้วนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มาหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร Lovett ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .95 ซึ่งถือได้ว่ามีคุณภาพสูงสามารถนำไปเก็บจริง กับกลุ่มตัวอย่างได้

1.3 แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน แบบมาตราส่วนประมาณ ค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ โดยผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 20 ข้อ 4 ด้าน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ดังต่อไปนี้ ด้านครูผู้สอน จำนวน 5 ข้อ ด้านการจัดการเรียนรู้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 5 ข้อ ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ จำนวน 5 ข้อ และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 5 ข้อ กำหนดค่าระดับประเมิน ดังนี้

5 คะแนนหมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

4 คะแนนหมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

3 คะแนนหมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

2 คะแนนหมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

1 คะแนนหมายถึง ความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การสรุปผลการประเมิน เมื่อได้ค่าเฉลี่ยของคะแนนแต่ละข้อแล้ว นำมาเทียบกับเกณฑ์การประเมินผลตามระดับค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2560 : 215)

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.21-5.00 นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.41-4.20 นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.61-3.40 นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.81-2.60 นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.80 นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด

นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของข้อคำถามแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ แล้วนำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (IOC) และหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยค่า IOC จะต้องมีความตั้งแต่ .50 ขึ้นไป ผู้วิจัยเลือกข้อคำถามของแบบสอบถาม ความพึงพอใจ อยู่ระหว่าง .60-1.00 ซึ่งถือว่ามีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และนำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่มของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 รายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม สาขาการโรงแรม ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนก่อนและหลังเรียน

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 รายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม สาขาการโรงแรม ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนก่อนและหลังเรียนโดยใช้สถิติทดสอบ t-test for dependent samples ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 รายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม สาขาการโรงแรม ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ แบบเพื่อนช่วยเพื่อนก่อนเรียน และหลังเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	$\bar{X}$	S.D.	t	p-value
หลังเรียน	40	24.23	1.42	36.37**	.000
ก่อนเรียน	40	15.25	1.58		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 รายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม สาขาการโรงแรม ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 รายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม สาขาการโรงแรม ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

ตารางที่ 4.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 รายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม สาขาการโรงแรม ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

กลุ่มตัวอย่าง	n	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ (ร้อยละ80)	$\bar{X}$	S.D.	t	p-value
หลังเรียน	40	30	24	24.23	1.55	247.89*	.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 รายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม สาขาการโรงแรม ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 รายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม สาขาการโรงแรม

ผู้วิจัยได้นำคะแนนความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 จากการทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในวิชาการจัดการงานบริการอาหารและเครื่องดื่ม สาขาการโรงแรม ซึ่งได้จำแนกออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านครูผู้สอน ด้านการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วย

เพื่อน ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ และด้านวัดและประเมินผล แล้วนำคะแนนมาคำนวณเพื่อวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม สาขาการโรงแรม ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1

กิจกรรม	ระดับความพึงพอใจ		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านครูผู้สอน			
1. ครูผู้สอนถ่ายทอดความรู้ตรงตามเนื้อหาวิชา	4.73	.45	มากที่สุด
2. การเข้าสอนตรงเวลาของครูผู้สอน	4.58	.55	มากที่สุด
3. การถ่ายทอดความรู้ การสื่อสารในภาษาที่เข้าใจง่าย	4.38	.74	มาก
4. การกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการซักถามและแสดงความคิดเห็น	4.38	.70	มาก
5. การส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง	4.45	.64	มาก
รวม	4.50	.26	มาก
ด้านการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน			
6. ความชัดเจนของการเรียนรู้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	4.18	.75	มาก
7. จัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนสอนกันเอง	4.25	.78	มาก
8. จัดการเรียนรู้โดยที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	4.68	.53	มากที่สุด
9. จัดการเรียนรู้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน	4.75	.44	มากที่สุด
10. การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างเพื่อนในกลุ่ม	4.50	.68	มาก
รวม	4.47	.31	มาก
ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้			
11. สภาพแวดล้อมส่งเสริมให้ผู้เรียนกระตือรือร้น	3.93	.73	มาก
12. สภาพแวดล้อมส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น	3.90	.74	มาก
13. บรรยากาศการเรียนรู้สนุกสนานและมีความสุขกับการเรียน	4.03	.73	มาก
14. บรรยากาศการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม	4.20	.76	มาก
15. บรรยากาศเอื้อต่อการเรียนรู้แลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน	4.10	.81	มาก
รวม	4.03	.32	มาก
ด้านการวัดและประเมินผล			
16. ผู้เรียนมีส่วนร่วมประเมินผลชิ้นงานของตนเอง	4.35	.70	มาก
17. มีการวัดและประเมินผลเชิงประจักษ์	4.40	.74	มาก
18. ผู้เรียนทราบเกณฑ์การประเมินผลล่วงหน้า	4.40	.71	มาก
19. มีการได้รับทราบผลการประเมินย้อนกลับ	4.38	.70	มาก
20. มีการวัดและประเมินผลด้วยวิธีการที่หลากหลาย	4.38	.70	มาก

รวม	4.38	.39	มาก
ความพึงพอใจโดยรวม	4.35	.13	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม สาขาการโรงแรม ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.35$, S.D. = .13) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจที่อยู่ในระดับมากทุกด้าน ความพึงพอใจที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = .26) รองลงมาคือ ด้านการจัดการเรียนรู้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = .31) ด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = .39) และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = .32) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในแต่ละด้าน พบว่า

ด้านครูผู้สอน พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มี 2 ข้อ ที่นักศึกษาความพึงพอใจที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ข้อที่ 1 ครูผู้สอนถ่ายทอดความรู้ตรงตามเนื้อหาวิชา ($\bar{X} = 4.73$, S.D. = .45) และข้อที่ 2 การเข้าสอนตรงเวลาของครูผู้สอน ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = .55) ส่วนข้อที่นักศึกษาความพึงพอใจที่อยู่ในระดับมาก มี 3 ข้อ คือ ข้อที่ 5 การส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = .64) ข้อที่ 3 การถ่ายทอดความรู้ การสื่อสารในภาษาที่เข้าใจง่าย และข้อที่ 4 กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการซักถามและแสดงความคิดเห็น มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = .74) ตามลำดับ

ด้านการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มี 2 ข้อ ที่นักศึกษาความพึงพอใจที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ข้อที่ 9 จัดการเรียนรู้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = .44) และข้อที่ 8 จัดการเรียนรู้โดยที่เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ($\bar{X} = 4.68$, S.D. = .53) ส่วนข้อที่นักศึกษาความพึงพอใจที่อยู่ในระดับมาก มี 3 ข้อ คือ ข้อที่ 10 การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างครูกับนักเรียน ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = .68) ข้อที่ 7 จัดการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = .78) และข้อที่ 6 ความชัดเจนของการเรียนรู้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ($\bar{X} = 4.18$, S.D. = .75) ตามลำดับ

ด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกข้อ ความพึงพอใจที่อยู่ในระดับมากเป็นลำดับแรก คือ บรรยากาศการเรียนรู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ($\bar{X} = 4.20$, S.D. = .76) รองลงมาตามลำดับ คือ บรรยากาศเอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 4.10$, S.D. = .81) บรรยากาศการเรียนรู้สนุกสนานและมีความสุขกับการเรียน ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = .73) และสภาพแวดล้อมส่งเสริมให้ผู้เรียนกระตือรือร้น ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = .73) ความพึงพอใจมากเป็นลำดับสุดท้าย คือสภาพแวดล้อมส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = .74) ตามลำดับ

ด้านการวัดและประเมินผล พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกข้อ ความพึงพอใจที่อยู่ในระดับมากเป็นลำดับแรก คือ มีการวัดและประเมินผลเชิงประจักษ์ ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = .74) และผู้เรียนทราบเกณฑ์การประเมินผลล่วงหน้า ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = .71) รองลงมาตามลำดับ คือ มีการได้รับทราบผลการประเมินย้อนกลับ ($\bar{X} = 4.38$, S.D. = .70) และมีการวัดและประเมินผลด้วยวิธีการที่หลากหลาย ($\bar{X} = 4.38$,

S.D. = .70) ความพึงพอใจมากที่สุดเป็นลำดับสุดท้าย คือผู้เรียนมีส่วนร่วมประเมินผลชิ้นงานของตนเอง ($\bar{X}$ = 4.35, S.D. = .70) ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่มของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม พบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ในรายวิชา การบริการอาหารและเครื่องดื่ม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา การบริการอาหารและเครื่องดื่ม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในรายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่มของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม ผู้วิจัยพบว่า มีประเด็นน่าสนใจที่นำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. จากการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ในรายวิชา การบริการอาหารและเครื่องดื่ม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผลจากการใช้กระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาสาระหรือทักษะต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน เน้นการทำงานเป็นกลุ่มมากกว่างานเดี่ยว มุ่งให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงกว่า ซึ่งวิธีการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนจะทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน สามารถเรียนรู้ร่วมกันได้ในบรรยากาศแบบช่วยเหลือเกื้อกูล ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของณัชชาภัทร ยุระหาร,สุนันทา ศรีศิริ และพิมพ์มา ม่วงศิริธรรม (2566) ได้ทำวิจัยเรื่องผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะการส่งลูกในรายวิชาแบดมินตันสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหลังการทดลอง มีทักษะการส่งลูกดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และยังสอดคล้องกับอุทัยเดช สุหลง, เพ็ญพักตร์ นภากุล และปรีดา เบญจคาร (2566) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ร่วมกับการเรียนรู้โดยไม่ใช้คอมพิวเตอร์ (Unplugged Coding) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการคิดเชิงคำนวณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ร่วมกับการเรียนรู้โดยไม่ใช้คอมพิวเตอร์ (Unplugged coding) สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. จากผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา การบริการอาหารและเครื่องดื่ม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 สาขาการโรงแรม หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผลจากการใช้กระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาสาระหรือทักษะต่าง ๆ และการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนยังทำให้เกิดผลดีต่อผู้เรียน เพราะผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากเพื่อนช่วยสอนมาเชื่อมโยงกับความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ทำให้เพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอมฤตา พงษ์ศักดิ์ (2562) ได้ทำวิจัยเรื่อง การโค้ชแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยตามแนวคิด Active Learning ในการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการโค้ชแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีความเหมาะสมกับสภาพบริบทของโรงเรียนเกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลายอย่างเป็นระบบ และมีความสามารถในการโค้ชแบบเพื่อนช่วยเพื่อนอยู่ในระดับดี

3. จากการวิจัย พบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในรายวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่ม มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับมากแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีกระบวนการ และขั้นตอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัชชาภัทร ยุระหาร,สุนันทา ศรีศิริ และพิมพ์มา ม่วงศิริธรรม (2566) ได้ทำวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะการส่งลูกในรายวิชาแบดมินตันสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของกลุ่มทดลองที่มีต่อการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยรวมอยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอุทัยเดช ห์ สุธง, เพ็ญพักตร์ นภาพูล และปรีดา เบญจกร (2566) ได้ทำการวิจัย เรื่องการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ร่วมกับสื่อการเรียนรู้โดยไม่ใช้คอมพิวเตอร์ (Unplugged Coding) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะการคิดเชิงคำนวณของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ร่วมกับสื่อการเรียนรู้โดยไม่ใช้คอมพิวเตอร์ (Unplugged coding) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของอัสภา พลอยโสภณ (2565) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้วิชาจิตวิทยาเพื่อพัฒนาผู้เรียนโดยใช้กระบวนการแบบเพื่อนช่วยเพื่อนบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ผ่านเครือข่ายสังคมออนไลน์โดยใช้กระบวนการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน อยู่ในระดับ มากที่สุด รวมถึงสอดคล้องกับงานวิจัยของสายสุดา บันตระกูล (2564) ได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาหลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศ ผลการวิจัยพบว่า มีความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนโดยรวมอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการบริการอาหารและเครื่องดื่มของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการโรงแรม

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1) จัดการเรียนรู้ตามรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนควรอธิบายขั้นตอนและแนวทางการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เข้าใจอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนเมื่อทำกิจกรรมกลุ่มไม่เกิดความสับสน และไม่เกิดความล่าช้าในขณะทำกิจกรรม และควบคุมเวลาในการดำเนินกิจกรรมให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้

2) การแบ่งกลุ่มผู้เรียนในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ และความเหมาะสมของผู้เรียน รวมทั้งพฤติกรรมโดยของผู้เรียนและสมาชิกภายในกลุ่มด้วย เพื่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ที่ราบรื่นส่งผลการทำกิจกรรมต่าง ๆ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

3) จัดการเรียนรู้ตามรูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนควรจัดเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัย บริบท สภาพแวดล้อม และต้องคำนึงถึงความสามารถและความรู้เดิมของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีการจัดการเรียนรู้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กับวิธีสอนในรูปแบบอื่น ๆ เพื่อพัฒนาคุณภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลาย ๆ ด้าน

2) ควรมีการวิจัยในการสร้างชุดการสอนในวิชาการจัดการงานบริการอาหารและเครื่องดื่มในรูปแบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเป็นการเสริมสร้างผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างหลากหลาย

3) ควรมีการวิจัยผลของการใช้รูปแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบปกติ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียนในสาขาวิชาอื่น ๆ

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีจากความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้กรุณาให้คำแนะนำตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เป็นอย่างดีในการสร้างเครื่องมือวิจัยให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้นขอขอบคุณผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา อำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่าน และนักเรียนทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี ข้อมูลที่ได้รับนั้นนับว่ามีคุณค่าและมีประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม ที่ดูแลการทำวิจัยของนักศึกษาตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ขอขอบคุณ พี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกท่านที่ได้ให้กำลังใจตลอดมา ขอขอบคุณสมาชิกในครอบครัวผู้วิจัยที่ห่วงใย เป็นกำลังใจช่วยเหลือและสนับสนุนการศึกษาแก่ผู้วิจัยเสมอมาจนก่อให้เกิดความสำเร็จทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์คุณประโยชน์ใด ๆ อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา มารดา คณาจารย์ และสถาบันการศึกษาที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชามีส่วนร่วมในการวางรากฐานการศึกษาอบรม และให้การสนับสนุนผู้วิจัยตลอดมา

เอกสารอ้างอิง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. (2558). *ศึกษานิเทศก์และสำนักนโยบายและแผนการอาชีวศึกษา*.

กรุงเทพฯ : กรมอาชีวศึกษา.

- จีเรียง บุญสม. (2543). ผลของเพื่อนช่วยสอนร่วมกับการเสริมแรงที่มีต่อเจตคติ ความสามารถในการ อ่านออกเสียง และความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัชชาภัทร ยุทธหาร,สุนันทา ศรีศิริ และพิมพ์มา ม่วงศิริธรรม. (2566). ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อทักษะการส่งลูกในรายวิชาแบดมินตันสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วารสารศาสตร์การศึกษาและการพัฒนามนุษย์, 7(1), 41-51.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2548). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พิมพ์ดี.
- พวงผกา ดันธรัตน์. (2541). ปัจจัยภายในโรงเรียนที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเสริมงามวิทยาคม อำเภอเสริมงาม จังหวัดลำปาง. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไพโรจน์ คะเชนทร์. (2556). การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. จาก : www.wattoongpel.com. สืบค้นเมื่อ 22 สิงหาคม 2566.
- ลัดดา ภูเกียรติ. (2544). โครงการเพื่อการเรียนรู้หลักการและแนวทางการจัดกิจกรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิทยาลัยอาชีวศึกษาเลิงนกทา. (2565). การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในกลุ่มสาขาวิชาการโรงแรมตามหลักประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562. จาก : http://www.vct.ac.th/loengnoktha_vc/index.php?name=news พฤษภาคม 20, 2566.
- ศิวินิต อรรถภูมิกุล. (2555) โครงการพัฒนารูปแบบการแบ่งปันความรู้ผ่านการสื่อสารด้วยเว็บล็อกเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในการผลิตสื่อการศึกษาของนักเรียนระดับปริญญาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ. มหาวิทยาลัยศิลปากร : กรุงเทพฯ.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2567). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 14 (ฉบับปรับปรุง). กาลสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- สายสุตา ปันตระกูล. (2564) การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้วิธีแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาหลักสูตรบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศ. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต:กรุงเทพฯ.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2566). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570). กรุงเทพฯ : บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน).
- อมฤตา พงษ์ศักดิ์. (2562). การโค้ชแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อส่งเสริมความสามารถในการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยตาม แนวคิด Active Learning ในการพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อุทัยเดช สุหลง, เพ็ญพักตร์ นากุล และปรีดา เป็ญคาร. (2566). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นรายบุคคล (TAI) ร่วมกับสื่อการเรียนรู้โดยไม่ใช้คอมพิวเตอร์ (Unplugged Coding) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการคิดเชิงค าวนอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์, 8(3), 937-950.
- อัษฎา พลอยโสภณ. (2565). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้วิชาจิตวิทยาเพื่อพัฒนาผู้เรียน โดยใช้กระบวนการแบบเพื่อนช่วยเพื่อนบนเครือข่ายสังคมออนไลน์, วารสารราชนครินทร์, 19(1), 1-7.